SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 171/04-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. júna 2004 predbežne prerokoval sťažnosť F. B., bytom K., zastúpeného advokátom JUDr. O. B., Advokátska kancelária, K., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 239/91, postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Co 188/94, postupom Krajského súdu v Prešove v konaniach vedených pod sp. zn. 1 Co 337/97 a 1 Co 151/99, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaniach vedených pod pod sp. zn. 5 Cdo 91/98 a 5 Cdo 84/02 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť F. B. v časti týkajúcej sa namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 239/91 v období do 30. apríla 2002, postupom Krajského súdu v Prešove v konaniach vedených pod sp. zn. 1 Co 337/97 a 1 Co 151/99, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn.

5 Cdo 91/98 a v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 84/02 v období do 26. októbra 2002 o d m i e t a pre neprípustnosť.

2. Sťažnosť F. B. v časti týkajúcej sa namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Co 188/94 o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

3. Sťažnosť F. B. v časti týkajúcej sa namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 239/91 v období po 30. apríli 2002, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 84/02 v období po 26. októbri 2002 o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. januára 2004 doručená sťažnosť F. B., bytom K. (ďalej len „sťažovateľ“), z toho istého dňa, ktorou prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 239/91, postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Co 188/94, postupom Krajského súdu v Prešove v konaniach vedených pod sp. zn. 1 Co 337/97 a 1 Co 151/99, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 5 Cdo 91/98 a 5 Cdo 84/02.

Sťažovateľ uviedol, že 10. decembra 1991 podal na okresnom súde žalobu, ktorou sa proti žalovaným P. T. a spol. (ďalej len „žalovaní) domáhal určenia prechodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v katastrálnom území V. Š. (podľa § 8 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku), ako aj vypratania uvedených sporných nehnuteľností. Okresný súd rozsudkom č. k. 8 C 239/91-134 z 21. januára 1994 rozhodol, že vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam prechádza na žalobcu (v konaní pred ústavným súdom sťažovateľa) a v časti týkajúcej sa vypratania sporných nehnuteľností vylúčil návrh na samostatné konanie. Na základe odvolania žalovaných Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 18 Co 188/94-162 z 15. novembra 1994 zrušil rozsudok okresného súdu č. k. 8 C 239/91-134 z 21. januára 1994 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd následne rozsudkom č. k. 8 C 239/91-197 z 19. októbra 1995 žalobu zamietol. Na základe odvolania sťažovateľa Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 17 Co 89/96-217 z 10. júla 1996 rozsudok okresného súdu č. k. 8 C 239/91-197 z 19. októbra 1995 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd po doplnení dokazovania rozsudkom č. k. 8 C 239/91-265 z 28. mája 1997 určil, že *„vlastnícke právo k nehnuteľnostiam č. EN 465 – zastavaná plocha o výmere 1.019 m^2 a EN 467/2 – záhrada o výmere 1385 m^2, zapísaných na LV č. 1603 kat. úz. V. Š. prechádza na žalobcu“* a v časti týkajúcej sa vypratania sporných nehnuteľností vylúčil návrh na samostatné konanie. Rozsudkom č. k. 8 C 239/91-284 z 20. mája 1998 následne doplnil rozsudok č. k. 8 C 239/91-265 z 28. mája 1997 o výrok, ktorým určil, že *„vlastnícke právo k nehnuteľnosti č. EN 465, zastavaná plocha o výmere 1019 m^2, na nej stojaci rodinný dom č. s. 99, orientačné č. 2, zapísaný na LV č. 1603, kat. úz. V. Š., prechádza na žalobcu“* . Na základe odvolania žalovaných Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 1 Co 337/97-294 z 27. augusta 1998 potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 8 C 239/91-265 z 28. mája 1997 v spojení s dopĺňacím rozsudkom č. k. 8 C 239/91-284 z 20. mája 1998 vo výroku o prechode vlastníckeho práva k rodinnému domu, avšak v časti týkajúcej sa rozhodnutia o prechode vlastníckeho práva k sporným parcelám evidovaným ako zastavaná plocha a záhrada rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalobu zamietol. Najvyšší súd na základe dovolania sťažovateľa podaného 10. novembra 1998 rozsudkom sp. zn. 5 Cdo 91/98 z 30. marca 1999 zrušil rozsudok odvolacieho súdu v zmeňujúcej časti, ktorou

Krajský súd v Prešove zamietol žalobu vo vzťahu k sporným parcelám č. 465 a č. 467/2 nachádzajúcim sa v katastrálnom území V. Š., ako aj v súvisiacich výrokoch o trovách konania. Krajský súd v Prešove následne rozsudkom č. k. 1 Co 151/99-347 z 20. decembra 1999 potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 8 C 239/91-265 z 28. mája 1997 v spojení s dopĺňacím rozsudkom č. k. 8 C 239/91-284 z 20. mája 1998 aj v časti týkajúcej sa rozhodnutia o prechode vlastníckeho práva k sporným parcelám č. 465 a č. 467/2 v katastrálnom území V. Š. evidovaným ako zastavaná plocha a záhrada. Na základe dovolania žalovanej P. T. najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 5 Cdo 84/02 z 28. novembra 2002 zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1 Co 151/99-347 z 20. decembra 1999 v časti týkajúcej sa potvrdenia rozhodnutia súdu prvého stupňa o prechode vlastníckeho práva k parcele č. 467/2 – záhrada o výmere 1385 m^2 , zapísanej na LV č. 1603 katastrálneho územia V. Š. a v súvisiacom výroku o trovách konania. Krajský súd v Prešove následne uznesením č. k. 1 Co 40/03-423 z 21. mája 2003 zrušil v uvedenom rozsahu rozsudok okresného súdu č. k. 8 C 239/91-265 z 28. mája 1997 v spojení s dopĺňacím rozsudkom č. k. 8 C 239/91-284 z 20. mája 1998 a v tejto časti mu vrátil vec na ďalšie konanie.

Sťažovateľ poukázal na fakt, že 5. mája 2002 podal ústavnú sťažnosť, ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, a to v konaní vedenom na najvyššom súde pod sp. zn. 5 Cdo 56/00 a neskôr pod sp. zn. 5 Cdo 84/02. Ústavný súd nálezom z 25. septembra 2002 vyslovil porušenie označeného základného práva sťažovateľa v uvedenom konaní, prikázal najvyššiemu súdu konať v predmetnej veci bez zbytočných prieťahov a priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 10 000 Sk.

Na základe uvedených tvrdení sťažovateľ namietal: *„(...) je zrejmé, že súdne konanie, ktorého lehota začala plynúť podaním žaloby o určenie vlastníckeho práva dňa 10. 12. 1991 na Okresný súd v Prešove, nie je do dnešného dňa právoplatne ukončené, čo vyplýva z uznesenia Krajského súdu v Prešove zo dňa 21. 5. 2003 (príloha č. 12) (...) Ku dňu 30. januára 2004 tak celé súdne konanie trvá 12 rokov, 1 mesiac a 20 dní, čo spôsobuje vznik právnej neistoty na strane sťažovateľa, ktorá sa týka vlastníckych vzťahov*

k predmetným nehnuteľnostiam, čím dochádza k porušeniu jeho práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov. (...)

Z vyššie uvedených dôvodov sťažovateľ namieta porušenie práv, na súdnu a inú právnu ochranu, konkrétne čl. 48 ods. 2 Ústavy SR (...)

Rovnako namieta porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách (...)"

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa F. B. na prerokovanie a rozhodnutie vecí bez zbytočných prieťahov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd:

- *postupom Okresného súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 231/91 (pozn. správne malo byť 8 C 239/91),*
- *postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. Co 188/94-162 (pozn. správne malo byť 18 Co 188/94),*
- *postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 337/97 a 1 Co 151/99 a*
- *postupom Najvyššieho súdu SR v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 91/98 a neskôr vedenom pod sp. Zn. 5 Cdo 84/02 bolo porušené.*

2. Okresnému súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 231/91 (pozn. správne malo byť 8 C 239/91) prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.

3. Sťažovateľovi F. B. priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 1.300.000,- Sk (slovom jeden milión tristotisíc korún slovenských), ktoré je Okresný súd v Prešove povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. F. B. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia (...)."

Na základe výzvy ústavného súdu z 27. februára 2004 sa k sťažnosti vyjadril okresný súd podaním sp. zn. Spr. U 3004/04 z 2. apríla 2004, v ktorom uviedol chronológiu priebehu konania v právnej veci sťažovateľa, pričom taktiež namietol: „Z pripojeného

prehľadu vyplýva, že vo veci sa konalo bez prieťahov a o časti nároku sťažovateľa je právoplatne rozhodnuté.

Pri posudzovaní kritérií rozhodujúcich pre rozhodnutie Ústavného súdu je možné konštatovať, že vec vedená pod sp. zn. 8 C 239/91 je právne a fakticky zložitou. Ide o reštitučný nárok, pri ktorom je (podľa doterajších rozhodnutí) potrebné vychádzať z osobitného režimu právnych vzťahov. Vec je zložitá aj z pohľadu faktického zisťovania skutočností z obdobia 50-tych a 60-tych rokov.

Z pohľadu správania sa účastníkov nie je možné vytknúť žiadne pochybenia, či nedostatky.

Súd v prejednávanej veci postupoval spôsobom, ktorý smeroval k čo najrýchlejšiemu právoplatnému rozhodnutiu, preto v tomto smere nie je možné nič vytknúť.

S poukazom na uvedené navrhuje, aby Ústavný súd SR vyslovil, že

postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 239/91 nedošlo k porušeniu práva sťažovateľa F. B. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.“

Okresný súd súčasne so svojím vyjadrením k sťažnosti predložil ústavnému súdu na základe jeho žiadosti spis týkajúci sa označenej právnej veci.

II.

1. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec (...) prerokovala bez zbytočných prieťahov (...).

Podľa ustanovenia čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola (...) v primeranej lehote prejednaná (...) súdom (...).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

2. Z obsahu súdneho spisu okresného súdu vzťahujúceho sa na vec vedenú pod sp. zn. 8 C 239/91 a z obsahu spisov ústavného súdu vo veciach vedených pod sp. zn. II. ÚS 62/02 a III. ÚS 85/02 vyplýva, že sťažovateľ sa ohľadne zbytočných prieťahov v uvedenej právnej veci na ústavný súd už obrátil, a to sťažnosťou z 28. januára 2002, ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 8 C 239/91, v konaniach vedených na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 1 Co 337/97 a 1 Co 151/99 a v konaní vedenom na najvyššom súde pod sp. zn. 5 Cdo 91/98.

Ústavný súd uvedenú sťažnosť uznesením č. k. II. ÚS 62/02-14 z 23. apríla 2002, doručeným právnemu zástupcovi sťažovateľa 30. apríla 2002, odmietol ako zjavne neopodstatnenú z dôvodu, že sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva, ku ktorému malo dôjsť v období rokov 1991 – 1999 postupom okresného súdu a Krajského súdu v Prešove v konaniach, ktoré už boli skončené rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 20. decembra 1999 (rozsudok č. k. 1 Co 151/99-347 z 20. decembra 1999, doručený

účastníkom konania 13. marca 2000), ktorým potvrdil rozsudok prvostupňového súdu vo veci sp. zn. 8 C 239/91 (rozsudok okresného súdu č. k. 8 C 239/91-265 z 28. mája 1997 v spojení s dopĺňacím rozsudkom č. k. 8 C 239/91-284 z 20. mája 1998). Ústavný súd uviedol, že *«sťažovateľ mal až do 31. decembra 2001 k dispozícii prostriedky individuálnej ochrany svojho základného práva pred ústavným súdom, ktoré však nevyužil bez toho, že by mu v tom bránili vážne prekážky. Keďže ústavná a ani zákonná úprava „novej" sťažnosti pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy (s účinnosťou od 1. januára 2002) ju nekvalifikuje ako prostriedok ochrany ľudských práv a základných slobôd nahrádzajúci individuálne konanie o ochrane ľudských práv a základných slobôd pred ústavným súdom dostupný navrhovateľom (sťažovateľom) do 31. decembra 2001, bolo treba sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu v Prešove v konaní sp. zn. 8 C 239/91 a Krajského súdu v Prešove v konaní sp. zn. 1 Co 337/97 a 1 Co 151/99 pre jej zjavnú neopodstatnenosť (ústavný súd už takto judikoval vo veci sp. zn. II. ÚS 1/02, II. ÚS 29/02, II. ÚS 35/02, II. ÚS 40/02).»*

V časti namietajúcej porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom najvyššieho súdu v dovolacom konaní sp. zn. 5 Cdo 91/98 ústavný súd uvedenú sťažnosť z 28. januára 2002 odmietol *«(...) z rovnakých dôvodov ako v prípade sťažností pred Okresným súdom v Prešove a Krajským súdom v Prešove, keďže na dožiadanie ústavného súdu týkajúceho sa dovolacieho konania sp. zn. 5 Cdo 91/98 mu Najvyšší súd Slovenskej republiky 19. apríla 2002 (Cpj 10/02) oznámil, že vec „bola evidovaná pod sp. zn. 5 Cdo 91/98 a napadla 22. 12. 1998 a už 31. 3. 1999 bola vybavená zrušením rozsudku Krajského súdu v Prešove, s jej vrátením tomuto súdu 22. 4. 1999". Keďže v dobe podania sťažnosti dovolacie konanie na Najvyššom súde Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 91/98 už bolo skončené a sťažovateľovi nebránili žiadne vážne prekážky, aby sa individuálnej ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy domáhal pred ústavným súdom do 31. decembra 2001, bolo ju tiež potrebné odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.»*

Sťažovateľ sa následne v uvedenej právnej veci obrátil na ústavný súd sťažnosťou z 5. mája 2002, ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v dovolacom konaní vedenom na najvyššom súde pod sp. zn. 5 Cdo 56/00 (neskôr vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 84/02). Ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 85/02-23 z 25. septembra 2002 vyslovil porušenie označeného základného práva sťažovateľa v predmetnom konaní, prikázal najvyššiemu súdu konať bez zbytočných prieťahov a priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 10 000 Sk. Nález ústavného súdu č. k. III. ÚS 85/02-23 z 25. septembra 2002 bol doručený najvyššiemu súdu 23. októbra 2002 a právnemu zástupcovi sťažovateľa 26. októbra 2002.

Podľa § 24 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Zo sťažnosti sťažovateľa, ako aj zo spisov okresného súdu sp. zn. 8 C 239/91 a ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 62/02 a III. ÚS 85/02 je zrejmé, že sťažovateľ sa už obrátil na ústavný súd vo veci zbytočných prieťahov v konaniach vedených na okresnom súde pod sp. zn. 8 C 239/91, na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 1 Co 337/97 a 1 Co 151/99 a na najvyššom súde pod sp. zn. 5 Cdo 91/98 a 5 Cdo 84/02 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 56/00).

Ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní sťažnosti k záveru, že dôvody odmietnutia pôvodnej sťažovateľovej sťažnosti vo veci zbytočných prieťahov z 28. januára 2002 uvedené v uznesení ústavného súdu č. k. II. ÚS 62/02-14 z 23. apríla 2002 vo vzťahu ku konaniam vedeným na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 1 Co 337/97 a 1 Co 151/99, vo vzťahu ku konaniu vedenému na najvyššom súde pod sp. zn. 5 Cdo 91/98 a vo vzťahu ku konaniu vedenému na okresnom súde pod sp. zn. 8 C 239/91 v období od 10. decembra 1991 do 30. apríla 2002 (právoplatnosť uznesenia ústavného súdu č. k. II. ÚS 62/02-14 z 23. apríla 2002) nie sú rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 84/02 z 28. novembra 2002 a naň nadväzujúcim uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 1 Co 40/03-423

z 21. mája 2003 dotknuté a naďalej trvajú aj vo vzťahu k novej sťažnosti sťažovateľa z 30. januára 2004. V tejto časti sťažnosti preto aj naďalej nie sú splnené podmienky konania umožňujúce meritórne prerokovanie a rozhodnutie veci ústavným súdom.

O sťažovateľom namietanom porušení jeho základných práv zbytočnými prieťahmi v konaní vedenom na najvyššom súde pod sp. zn. 5 Cdo 84/02 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 56/00) rozhodol ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 85/02-23 z 25. septembra 2002, právoplatným od 26. októbra 2002.

Z vyššie uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v spojení s § 24 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť v časti týkajúcej sa namietaného porušenia označených základných práv sťažovateľa postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 239/91 v období od 10. decembra 1991 do 30. apríla 2002, postupom Krajského súdu v Prešove v konaniach vedených pod sp. zn. 1 Co 337/97 a 1 Co 151/99, ako aj postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 91/98 a v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 84/02 v období do 26. októbra 2002, ako neprípustnú.

3. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základných práv zbytočnými prieťahmi v konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 18 Co 188/94, toto bolo skončené uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 18 Co 188/94-162 z 15. novembra 1994 o zrušení rozsudku okresného súdu č. k. 8 C 239/91-134 z 21. januára 1994 a následným vrátením spisu okresnému súdu na ďalšie konanie 23. decembra 1994. Uvedené konanie bolo teda skončené podstatne skôr ako konania vedené na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 1 Co 337/97 a 1 Co 151/99.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti z dôvodov obdobných ako v uznesení ústavného súdu č. k. II. ÚS 62/02-14 z 23. apríla 2002 pre zjavnú neopodstatnenosť.

4. 1. Vzhľadom na obsah rozhodnutí ústavného súdu č. k. II. ÚS 62/02-14 z 23. apríla 2002 a č. k. III. ÚS 85/02-23 z 25. septembra 2002 prichádzalo do úvahy predbežné preskúmanie možnosti sťažovateľom namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 239/91 v období po 30. apríli 2002, ako aj postupom najvyššieho súdu v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 84/02 v období po 26. októbri 2002.

4. 2. Z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd predbežne zistil nasledovný priebeh a stav označených konaní v predmetnej veci.

Najvyšší súd rozsudkom č. k. 5 Cdo 84/02-404 z 28. novembra 2002 zrušil čiastočne rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1 Co 151/99 z 20. decembra 1999 a vec mu v tejto časti vrátil na ďalšie konanie. Rozhodnutie bolo okresnému súdu doručené 24. januára 2003.

Vo veci konajúca sudkyňa uložila 30. januára 2003 súdnej kancelárii zaslať spis Krajskému súdu v Prešove. Spis bol krajskému súdu doručený 3. februára 2003.

Krajský súd v Prešove na pojednávaní konanom 21. mája 2003 vyhlásil vo veci rozsudok, ktorým zrušil rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu vyplývajúcom z rozhodnutia dovolacieho súdu z 28. novembra 2002 a v tomto rozsahu vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Písomné vyhotovenie uvedeného uznesenia Krajského súdu v Prešove č. k. 1 Co 40/03-423 z 21. mája 2003 bolo okresnému súdu doručené 20. júna 2003.

Okresný súd zaslal rozhodnutie Krajského súdu v Prešove účastníkom konania 1. júla 2003 a 4. septembra 2003 vyzval účastníkov konania, ako aj ich právnych zástupcov na predloženie dôkazov za účelom doplnenia dokazovania v zmysle záverov odvolacieho súdu v uznesení č. k. 1 Co 40/03-423 z 21. mája 2003. Právny zástupca žalovanej P. T. reagoval

podaním z 22. septembra 2003, doručeným okresnému súdu v ten istý deň, v ktorom navrhol vypočuť dvoch svedkov.

Vo veci konajúca sudkyňa uložila 16. októbra 2003 súdnej kancelárii predvolať na pojednávanie, ktorého termín stanovila na 24. november 2003, účastníkov konania, ich právnych zástupcov a navrhnutých svedkov. Okresnému súdu bolo 17. októbra 2003 doručené ďalšie podanie právneho zástupcu žalovanej P. T., v ktorom navrhol vypočuť ďalších svedkov. Okresný súd ich 22. októbra 2003 predvolal na pojednávanie vytýčené na 24. november 2003.

Na pojednávaní konanom 24. novembra 2003 okresný súd vypočul predvolaných svedkov a na návrh právnych zástupcov oboch strán odročil pojednávanie na 11. február 2004 za účelom doplnenia dokazovania podľa ich písomných návrhov, na predloženie ktorých im uložil lehotu 20 dní.

Písomný návrh právneho zástupcu žalovanej P. T. bol okresnému súdu doručený 10. decembra 2003. Okresný súd predvolal navrhovaného svedka 12. decembra 2003. Dňa 4. februára 2004 bolo okresnému súdu doručené písomné ospravedlnenie právneho zástupcu žalovanej P. T., v ktorom zároveň požiadal o odročenie pojednávania vytýčeného na 11. február 2004 z dôvodu dlhodobej práceneschopnosti (do 10. marca 2004) o čom predložil kópiu lekárskeho potvrdenia. Okresný súd pojednávanie odročil na 5. máj 2004 a 18. februára 2004 vyzval právnych zástupcov sporových strán, aby oznámili, či majú návrhy na doplnenie dokazovania (vzhľadom na výsledky pojednávania z 24. novembra 2003). Na základe uvedenej výzvy bolo okresnému súdu 15. marca 2004 doručené písomné stanovisko žalobcu.

4. 3. Ústavný súd pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov“ a „práva na prejednanie veci v primeranej lehote“ (čl. 6 ods. 1 dohovoru) už vyslovil, že v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98).

Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, III. ÚS 199/02, I. ÚS 154/03).

V prípade, keď ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevysloví porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (II. ÚS 57/01, III. ÚS 30/03), alebo ho odmietne ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04, III. ÚS 24/04).

Zo spisového materiálu týkajúceho sa predmetnej veci, ktorý si ústavný súd nechal predložiť, predbežne vyplýva, že najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 56/00 (neskôr pod sp. zn. 5 Cdo 84/02) rozhodol približne po mesiaci od právoplatnosti nálezu č. k. III. ÚS 85/02-23 z 25. septembra 2002, pričom spis bol vrátený na ďalšie konanie približne po troch mesiacoch od právoplatnosti uvedeného rozhodnutia ústavného súdu.

Z predbežných zistení ústavného súdu tiež vyplýva, že postup okresného súdu od 20. júna 2003, keď mu bola predmetná vec vrátená na ďalšie konanie (uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 1 Co 40/03-423 z 21. mája 2003), plynulo smeroval k rozhodnutiu o dosiaľ nerozhodnutej časti návrhu sťažovateľa bez závažnejších prieťahov, ktoré by mohli odôvodňovať záver o porušení základného práva sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prieťahov (čl. 48 ods. 2 ústavy), resp. v primeranej lehote (čl. 6 ods. 1 dohovoru).

S ohľadom na tieto skutočnosti preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd postup okresného súdu alebo najvyššieho súdu v predmetných konaniach po prípadnom prijatí návrhu (sťažnosti) na ďalšie konanie mohol kvalifikovať ako porušenie označených práv sťažovateľa.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júna 2004